

SWAZEK 15

J.M.J.

Fiat

*(pracovní text pro osobní použití)
přeložila a upravila Martina Janotová*

28. listopadu 1922

Boží vůle je počátkem, prostředkem i cílem každé ctnosti a musí být korunou všeho a naplněním Boží slávy ze strany stvoření. Nutnost, aby se Boží vůle projevila a poznala.

Modlila jsem se, celá jsem splynula s Nejsvětější Boží vůlí, ale v mysli jsem měla pochybnosti o všem, co mi můj sladký Ježíš o této Nejsvětější vůli neustále říká. On mě k sobě přitisknul a světlem, které vléval do mé mysli, mi řekl: „Má dcero, má Vůle je počátkem, prostředkem i koncem každé ctnosti. Bez semene mé Vůle se pravou ctností ani nazývat nemůže. Je to jako se semenem rostliny: Poté, co zapustí kořeny do země, čím tyto kořeny rostou hlouběji, tím vyšší je strom, který toto semeno obsahuje. Takže nejprve je tu semeno, to vypustí kořeny. Kořeny mají sílu, aby rostlina vyrazila ze země. A jak se kořeny do země noří, tvoří se větve, které stále rostou tak vysoko, až zformují krásnou korunu. Ta dotváří nádheru stromu, který rozdává hojné plody a je ku prospěchu a slávě toho, kdo do semeno zasel.

To je obraz mé Církve. Semenem je má Vůle, v němž se (má Církev) zrodila a vyrostla. Ale aby strom vyrostl, trvá to dlouho, a aby některé stromy přinesly ovoce, trvá to celá staletí – čím je rostlina vzácnější, tím déle to trvá. Totéž platí pro strom Mé Vůle, který je nejvzácnější, nejušlechtlejší a nejbožštější, nejvyšší. Potřeboval čas, aby vyrostl a jeho plody se daly poznat. Církev poznala semeno, bez něhož není svatosti. Poznala větve. A stále se na tento strom soustředila. Nyní musí poznat plody, aby se jimi živila a těšila se z nich. To bude celá Má sláva a Má koruna, stejně jako sláva a koruna všech ctností i celé Církve.

Co se tedy divíš, že jsem plody své Vůle neprojevil dříve, ale až po tolika staletích? Pokud se strom ještě nevytvořil, jak jsem mohl dát poznat jeho plody? Vše probíhá takto: Má-li se někdo stát králem, není korunován dříve, než se zformuje království, armáda, ministři a královský palác – korunován je pak až na samém konci. Kdyby chtěl někdo korunovat krále, aniž by zformoval království, armádu..., byl by k smíchu. Nuže, Má Vůle měla být korunou všeho a naplněním Mé slávy ze strany stvoření, protože jen v Mé Vůli může říci: „Dosáhlo jsem naplnění“. Já jsem v ní (Církvi), již dovršené, našel vše, co chci. Nejenže jí dávám poznat plody, ale živím ji a dávám jí dosáhnout takové výše, aby všechny předčila. Proto tolik miluji a tolik mi záleží na tom, aby byly poznány plody, jejich působení, nesmírná dobro obsažená v mé Vůli a velké dobro, které duše získává tím, že v ní žije. Nejsou-li známy, jak po nich lze toužit? Tím méně jimi může být někdo živen. Kdybych nezveřejnil život v mé Vůli (co znamená, jaké hodnoty obsahuje), chybělo by završení Stvoření i všech ctností a mé dílo by nebylo korunováno. Chápej tedy, jak je nutné, aby se ukázalo a poznalo vše, co jsem ti řekl o své Vůli, a také proč na tebe tolik tlačím a jak tě vždy nutím, abys šla mimo řád ostatních. Jestliže toto, jakož i milosti, které jsem jim udělil, dávám poznat po jejich smrti, v tvém případě naopak chci, aby se to, co jsem ti řekl o své Vůli, rozšířilo, dokud ještě žiješ. Pokud to nebude známo, nebude to doceněno ani milováno. Poznání bude jako hnojivo pro strom, díky němuž dozrají plody, a jakmile budou vyzrálé, stvoření se z nich bude živit. Cožpak nebudu spokojen já i ty?“

1. prosince 1922

Ježíš dělal a trpěl všechno podle Boží vůle. Co je to pravé kralování.

Premýšlela jsem o utrpení svého sladkého Ježíše a cítila jsem ty bolesti tak blízko, jako by jimi trpěl právě teď. Když se na mě podíval, řekl mi: „Má dcero, všechny bolesti jsem vytrpěl ve své Vůli a když jsem je vytrpěl, otevřely v Mé Vůli mnoho cest, aby se dostaly ke každému stvoření. Kdybych netrpěl ve své Vůli, která vše obklopuje, mé bolesti by se k tobě ani k ostatním nedostaly, zůstaly by v mém Lidství. Ba co víc, protože jsem je vytrpěl ve své Vůli, nejenže otevřely mnoho cest, aby se dostaly ke tvorům, ale otevřely také mnoho dalších cest, aby tvorové mohli vstoupit do Mne, spojit se s těmito bolestmi a dát Mi, každý z nich, bolesti, které by Mi svými špatnostmi způsobovali v průběhu všech staletí. Zatímco jsem byl pod bouří ran, Má Vůle Mi přivedla každého tvora, aby Mě udeřil. Nebyli to tedy jen ti, kdo Mě bičovali, ale tvorové všech dob se na Mém barbarském bičování podíleli svými přestupky. Stejně se dělo se všemi ostatními bolestmi: Má Vůle Mi přivedla každého, nikdo nechyběl, každý byl přítomen – nikdo Mi neunikl. Proto byly Mé bolesti o tolik tvrdší, o tolik početnější než ty viditelné. Proto chceš-li, aby tvá oběť mých bolestí, soucitu a zadostiučinění a tvých bolístek ke Mně nejen dospěla, ale chceš stejnou cestou také jít, nech vše vstoupit do Mé Vůle a všechna pokolení zakusí její působení.

Nejen mé bolesti, ale také slova – protože byla vyřčena v mé Vůli – se dostala ke každému. Například když se mě Pilát zeptal, zda jsem král, odpověděl jsem mu: „Mé království není z tohoto světa, protože kdyby bylo z tohoto světa, bránily by mě legie andělů.“ Pilát, když Mě viděl tak nuzného, poníženého a opovrhovaného, byl překvapen a řekl s větším důrazem: „Cože? Ty jsi král?“ Já jsem jemu a všem, kdo jsou v jeho postavení, pevně odpověděl: „Já jsem Král a přišel jsem na svět, abych učil pravdě. Pravda je, že to nejsou ani postavení, ani království, ani důstojnost, ani velitelské právo, co činí člověka vládcem, co ho zušlechťuje, co ho povyšuje nade všechny. Naopak, všechno toto je otroctvím, bídou, která ho nutí sloužit podlým vášním a nespravedlivým lidem, nutí ho také páchat mnoho nespravedlivých činů, které ho degradují, vrhají ho do bahna a přitahují na něj nenávist jeho podřízených. Tak je bohatství otroctvím, postavení mečem, jímž jsou mnozí zabiti nebo zraněni. Pravé panování je ctnost zbavení se všeho, obětování se pro všechny, podřízení se všem. To je pravé kralování, které všechno svazuje a činí člověka milovaným všemi. Proto mé království nebude mít konce, zatímco to tvé je blízko zániku.“ Ve své Vůli jsem učinil, aby tato slova došla k uším všech na vrcholných pozicích, aby poznali, jak velké nebezpečí jim hrozí, a aby se měli na pozoru ti, kdo usilují o pozice, o důstojnost, o velení.“

2. prosince 1922¹³

Ježíš vkládá do Luisiny duše tři pilíře, o které se může opřít.

Cítila jsem se velmi ztrápeně, protože jsem postrádala svého rozkošného Ježíše – a když už přijde, je celý mlčenlivý. Pak se dnes ráno zjevil v mém nitru, mezi dvěma sloupy. Mezi nimi tvořil třetí. Tu se opřel o jeden, tu o druhý, tu o ten prostřední, který tvořil. Překvapená jsem se zeptala: „Má Lásko a můj Živote, kdy jsi postavil tyto sloupy v mém nitru? Teď se cítíš pohodlně – když jsi unavený, můžeš se o ně opřít.“ Ale On, aniž by mi vůbec věnoval pozornost, dál stavěl sloup a mlčel. Já zase: „Řekni mi, proč se mnou nemluvíš? Co se děje, čím jsem Tě urazila? Je to snad má neochota sdělit pravdy, které mi říkáš, co Tě nutí

mlčet, a tak jsi mě potrestal? Slíbila jsem ti, že už to neudělám, a vzpomínáš? Byli jsme opět v míru.“

Ježíš se na mě podíval a silně si povzdechl: „Má dcero, já pracuji, zvětšuji, rozšiřuji, připravuji... Když pracuji, nechce se mi mluvit – nejprve chci pracovat, pak mluvit. Na tvé zdráhání nedbám, protože síla mé Vůle, která v tobě působí, je tak veliká, že tě drtí, když neděláš, co chci. Tak moc, že po svém zdráhání jsi nucena běžet Mi do náruče a říct Mi: „Ježíši, prosím Tě, abys mě přiměl udělat, co Ty chceš. Ty to chceš – já to chci.“ A nepustíš mě, dokud neuvidíš, že tvá a Moje vůle jsou zajedno. Tudíž je Mé mlčení prací a aby mé dílo, které v tobě konám, bylo krásnější, bezpečnější a stabilnější, stavím je mezi dva pilíře, pevnější a vyšší, z nichž jeden je Mé Lidství a druhý je Má Maminka, o ty jediné se mohu opřít. Dvě opory mi však nestačí – chci třetí. Pokud ji ale Já sám nevytvořím, jak ji mohu mít? Má práce je nutná. Propůjčíš Mi materiál, jímž jsou všechny tvé činy konané v Mé Vůli – čím více budeš konat, tím více materiálu Mi půjčíš a Já budu usilovně pracovat na utváření sloupu. Pak si odpočinu a promluví k tobě. Všechno, co jsem udělal, a to, co udělala má drahá Maminka, bude v tomto třetím pilíři spojeno do mého hlavního a jediného záměru – chci, abys pracovala s Věčnou Vůlí, která jediná mi může sloužit jako opora, a abys ji poznávala a učila poznávat, žila a učila žít. Tímto budeš tvořit materiál třetího sloupu. Já do něho vložím tolik milosti, že bude mou oporou k odpočinku, kazatelnou pro Můj hlas, který tě co nejpříťažlivějším, nejpronikavějším a nejpersvědčivějším způsobem bude učit, co znamená žít v Mé Vůli. Nechci už být u svých dětí jako vyhnanec, ale chci, aby v nich má Vůle vládla jako na Mém vlastním trůnu. Proto mě nechej stavět sloupy a následuj mě.“

Potom se zase vrátil a dál se zjevoval v mém nitru, celý zabraný do práce. Dívali jsme se na sebe mlčky. Pozvedla jsem oči a uviděla jsem hlavu Našeho Pána umístěnou na vrcholu jednoho sloupu a hlavu Nebeské královny na vrcholu druhého – obě korunované. Třetí sloup, který právě tvořil, byl připraven pro mou hlavu, aby byla umístěna na jeho vrchol, a koruna, která ji měla zdobit, vycházela napůl z koruny Našeho Pána a napůl z koruny Nejsvětější Panny. Spojením těchto dvou polovin vznikla jedna jediná koruna. Zůstala jsem ohromená a okouzlená a můj sladký Ježíš mi řekl: „Má dcero, viděla jsi, jak moc musím pracovat, abych si vytvořil třetí oporu, a jak si musíš pospíšet s vytvořením materiálu, abych mohl pracovat, a jaké výšky musí dosáhnout, aby v tobě vykonal dílo mé Vůle, a jaká koruna musí zdobit tvé čelo? Proto neztrácej ani minutu času. Nechť je tvůj let v mé Vůli nepřerušovaný.“

8. prosince 1922

O neposkvrněném početí.

Píšu, abych uposlechla, a všechno obětuji svému sladkému Ježíši a spojuji se s obětí jeho poslušnosti, abych získala milost a sílu dělat to tak, jak chce On. A nyní, ó můj Ježíši, podej mi svou svatou ruku, vlij světlo své chápavosti a moudrosti a piš spolu se mnou.

Přemýšlela jsem o úžasném znamení neposkvrněného početí své Královny a Nebeské Maminky a ve svém nitru jsem Ho slyšela říkat: „Má dcero, neposkvrněné početí mé milované Maminky bylo tak ohromné a podivuhodné, že nebe i země žasly a oslavovaly. Všechny tři božské Osoby mezi sebou soupeřily: Otec vylil nesmírné moře síly, já, Syn, jsem vylil nekonečné moře moudrosti a Duch Svätý nesmírné moře věčné lásky, které se spojily a vytvořily jedno jediné moře. Uprostřed tohoto moře vzniklo početí této Panny, vyvolené mezi vyvolenými. Božství tedy spravovalo podstatu tohoto početí a toto moře bylo nejen středem

života tohoto obdivuhodného a jedinečného stvoření, ale zůstávalo kolem Ní – nejen proto, aby Ji chránilo před vším, co by Ji mohlo zastínit, ale aby Jí v každém okamžiku dávalo nové krásy, nové milosti, moc, moudrost, lásku, výsady... A tak byla Její malá přirozenost počata uprostřed tohoto moře a formovala se a rostla pod vlivem těchto božských vln natolik, že jakmile se toto vznešené a jedinečné stvoření zformovalo, nechtělo Božství čekat, jak to obvykle dělá s jinými tvory – chtělo Její objetí, opětování Její lásky, polibky a chtělo se těšit se z Jejích nevinných úsměvů. Proto jsem Ji hned po Jejím početí obdařil rozumem, vším věděním, dal jsem Jí poznat Naše radosti a trápení se stvořením. Již z mateřského lůna mířila do nebe, k úpatí Našeho Trůnu, aby Nás objímala, oplácela Nám Svou lásku, něžně líbala, vrhala se Nám do náruče a usmívala se na Nás s takovou blaženou vděčností, až nám vykouzlila úsměv. Ó, jak krásné bylo vidět toto nevinné a privilegované stvoření, obohacené všemi božskými vlastnostmi, jak přichází do Našeho středu, celé zamilované, celé důvěřivé, beze strachu. Vlastně je to právě hřích, který odděluje Stvořitele od stvoření, lásku rozbíjí, důvěru rozpouští a nahání strach. Ona tedy přišla do Našeho středu jako Královna, která Nás svou láskou, Námi darovanou, ovládla, uchvátila, potěšila a okouzila ještě větší láskou. My jsme Jí to dovolili, užívali si lásky, kterou od nás získala, a ustanovili Ji Královnou nebe i země.

Nebe a země jásaly a oslavovaly spolu s Námi, protože po tolika staletích měly svou Královnou. Slunce se usmívalo ve svém světle a bylo šťastné, že může sloužit své Královně tím, že Jí dává světlo. Nebesa, hvězdy a celý vesmír se radostně usmívali a oslavovali, protože toužili těšit svou Královnou a ukázat Jí harmonii sfér i jejich krásu. Usmívaly se i rostliny, které měly svou Královnou žít, a také země se usmívala a cítila se poctěna tím, že poskytla příbytek své Císařovně a nechala se pošlapat Jejimi kroky. Jen peklo plakalo a cítilo, že ztrácí sílu kvůli nadvládě této Svrchované Paní.

A víš, co bylo prvním činem, které toto Nebeské Stvoření provedlo, když se poprvé ocitlo před Naším trůnem? Poznala, že veškeré zlo člověka bylo trhlinou mezi jeho vůlí a vůlí svého Stvořitele. Zachvěla se a bez prodlení složila svou vůli k noze Mého trůnu, aniž by ji chtěla poznat. A Má Vůle se připoutala k Ní a ustanovila se středobodem Jejeho života natolik, že se mezi Ní a Námi otevřely všechny proudy, všechny vztahy, všechna spojení a nebylo tajemství, které bychom Jí nesvěřili. To byl vskutku ten nejkrásnější, největší a nejhrdinější čin, který učinila – složila svou vůli k Naším nohám. Čin, který nás okouzлил a učinil z Ní Královnou všeho. Chápeš tedy, co to znamená svázat se s Mou Vůlí a nepoznat svou vlastní?

Druhým činem bylo obětovat se za jakoukoli oběť z lásky k Nám. Třetím činem nám chtěla prokázat čest a slávu za celé stvoření, o kterou Nás člověk připravil tím, že konal svou vlastní vůli. Už od mateřského lůna volala po Naší lásce, když viděla, jak jsme uráženi. Plakala zármutkem nad provinilým člověkem. Ó, jak Nás tyto nevinné slzy dojímalý a urychlovaly vytoužené Vykoupení! Tato Královna Nás ovládla, spoutala a chopila se nekonečných milostí. Přiměla Nás přiklonit se k lidstvu tak, že jsme nemohli odolat, ani jsme nevěděli, jak nepodlehnout Jejím opakovaným prosbám. Odkud se však v Ní vzalo tolik moci a tolik vlivu na samotné Božství? Ach! Pochopila jsi: Byla to síla Naší vůle, která v Ní působila a která, když Ji ovládala, z Ní učinila vládkyni samotného Boha. Jak bychom pak mohli odporovat tak nevinnému stvoření, které má v držení moc a svatost Naší Vůle? Bylo by to, jako bychom se vzpírali sami sobě. Viděli jsme v Ní Naše božské vlastnosti. Odrazy Naší svatosti, odrazy božského chování, Naší lásky, Naší moci se přes Ni přelévaly jako vlny, stejně jako Naše Vůle, která byla Jejím středem, přitahovala všechny odrazy Našich božských vlastností a tvořila korunu a obranu Božství, jež v Ní přebývalo. Kdyby tato Neposkvrněná Panna neměla Božskou Vůli jako střed života, všechny ostatní výsady a privilegia, jimiž jsme Ji tak obohatili, by byly

ve srovnání s ní naprostou nicotou. Právě to Jí potvrdilo a zachovalo tolik výsad, ba co víc, v každém okamžiku rozmnožilo nové.

Zde je tedy důvod, proč jsme ji ustanovili Královnou všeho, protože když jednáme, činíme tak se soudností, moudrostí a spravedlností: Ona nikdy nenechala svou lidskou vůli vládnout, ale Naše vůle v Ní byla vždy netknutá. Jak bychom mohli říci jinému stvoření: „Jsi Královnou nebes, slunce, hvězd...“, kdyby ji místo Naší Vůle ovládala její lidská vůle? Všechny živly, nebesa, slunce, země, by se odtáhly z nadvlády tohoto stvoření. Všichni by svým bezeslovným jazykem volali: „My ji nechceme, jsme jí nadřazeni, protože jsme nikdy neustoupili od Tvé věčné Vůle – jak jsi nás stvořil, takoví jsme.“ Stejně tak by volalo slunce se svým světlem, hvězdy se svým třpytem, moře se svými vlnami a všechno ostatní. Je tomu naopak. Jakmile všichni pocítili nadvládu této úžasné Panny, která (téměř jako jejich sestra) nikdy nechtěla znát svou vlastní vůli, ale jen vůli Boží, nejen že začali oslavovat, ale cítili se poctěni, že mají svou Královnou. Rozběhli se kolem Ní, aby vytvořili Její družinu a vzdali Jí hold – Měsíc tím, že se položil jako podnožka k Jejím nohám, hvězdy jako koruna, Slunce jako diadém, andělé jako služebníci a lidé jakoby v očekávání. Všichni – opravdu všichni – Jí vzdávali poctu a prokazovali Jí služby. Neexistuje pocta a sláva, která by nemohla být vzdána Naší Vůli – ať už působí v Nás, v Jejím vlastním středu, nebo přebývá ve stvoření.

Víš, co udělala tato vznešená Královna jako první, když vyšla z mateřského lůna a otevřela oči světlu tohoto hrubého/přizemního světa? Když se narodila, samotní andělé zpívali nebeskému Dítěti ukolébavky a Ona zůstala okouzlená. Její krásná duše vyšla z Jejího tělíčka, doprovázená andělskými chóry a obcházela nebe i zemi a sbírala veškerou lásku, kterou Bůh rozprostřel po celém stvoření. Když pronikla do nejvyššího nebe, přistoupila k úpatí Našeho trůnu, nabídla nám zpět lásku celého stvoření a jménem všech pronesla své první „*děkuji*“. Ó, jak šťastní jsme byli, když jsme uslyšeli „*děkuji*“ této malé Královny. Potvrdili jsme v Ní všechny milosti, všechny dary, jimiž předčila všechna ostatní stvoření dohromady. Potom se vrhla do Naší náruče a těšila se s Námi, plavala v moři všech spokojeností, byla ozdobena novou krásou, novým světlem a novou láskou. Znovu prosila za lidstvo a v slzách orodovala, abychom nechali sestoupit Věčné Slovo, aby zachránilo Její bratry. Když toto dělala, Naše Vůle Jí dala vědět, že má sestoupit na zem. Okamžitě opustila Naše štěstí a radosti a odešla, aby vykonala... co? Naší vůli. Jak mocným magnetem Naše Vůle byla, přebývajíc na zemi v této novorozené Královně! Země se Nám už nezdála cizí, už jsme neměli chuť ji postihnout pohromou, využít Naší spravedlnosti. Měli jsme moc Naší Vůle, která v tomto nevinném dítěti zastavila Boží spravedlnost a zabránila jejímu uskutečnění, usmívala se na Nás ze země a proměnila spravedlnost v milosti a sladký úsměv, a to natolik, že neschopno odolat tomuto sladkému okouzlení, Věčné Slovo uspíšilo Svůj příchod na zem. Ó, zázraku Mé Božské vůle! Tobě vděčíme za všechno, skrze Tebe se všechno uskutečňuje i naplňuje a není většího zázraku než Má Vůle přebývajíc ve stvoření.“

16. prosince 1922^[4]

O početí věčného Slova.

Přemýšlela jsem o aktu, v němž Věčné Slovo sestoupilo z nebe a bylo počato v lůně Neposkrvněné Královny. Můj vždy milovaný Ježíš natáhl z mého nitra jednu ruku, objal mě kolem krku a v mém nitru mi řekl: „Má milovaná dcero, jestliže početí mé Nebeské Maminky bylo zázračné a Ona byla počata v moři, které vycházelo ze Tří božských Osob, Mé početí nebylo v moři, které vycházelo z Nás, ale ve velkém moři, které v Nás sídlilo – v Našem samotném Božství – a které sestoupilo do panenského lůna této Panny, a já jsem byl počat. Je

řeceno: *Slovo se stalo Tělem* a Můj nebeský Otec a Duch Svatý byli se mnou v úplné jednotě. Já v Ní vykonával tu jednající roli, na níž se Oni podíleli a se všim byli se Mnou v jednotě.

Představ si dvě odrazová sklíčka, z nichž každé odráží stejnou předlohu do toho druhého. Tyto předměty jsou tři: Ten uprostřed přebírá vedoucí, trpící, prosebnou roli. Další dva jsou s ním, souhlasí s ním a jsou diváky. Mohl bych tedy říci, že jedním z těch dvou odrazových sklíčků je Nejsvětější Trojice a druhým moje drahá Maminka. Během svého života, mi tím, že stále žila v mé Vůli, ve svém panenském lůně připravila malou božskou půdu, v níž jsem se já, Věčné Slovo, měl obléci do lidského těla, neboť bych nikdy na lidskou půdu neseštopil. A protože se v Ní Trojice odrážela, byl jsem počat. Zatímco tatáž Trojice zůstávala v Nebi, Já jsem byl počat v lůně této vznešené Královny.

Všechny ostatní věci, jakkoli velké, urozené, vznešené a zázračné, dokonce i samotné početí Královny Panny jsou po Nás až na druhém místě. není jediná věc, ani láska, ani velikost, ani moc, která by se mému početí mohla vyrovnat. Zde nejde o utváření života, ale o uzavření Života, který dává život všem. Ne o rozrůstání, ale o omezení Sebe sama jako Boha, abych mohl být počat. Ne proto, abych přijímal, ale abych dával. Ten, který všechno stvořil, se uzavřel do stvořeného maličkého Lidství. To jsou skutky Boha. Boha, který miluje a který chce za každou cenu spoutat stvoření svou láskou, aby bylo milováno.

Ale to stále ještě nic není. Víš, kde všechna moje láska, všechna moje síla a moudrost vzplanula? Jakmile božská síla zformovala toto maličké Lidství, malé jako lískový oříšek, ale se všemi údy, tak jak mají být, a Slovo bylo v něm počato, nesmírnost mé Vůle, zahrnující všechny tvory, minulé, přítomné i budoucí, v něm počala všechny životy tvorů. Jak mé Lidství rostlo, tak rostli i oni ve mně. I když se zdálo, že jsem sám, při pozorování pod mikroskopem mé Vůle bylo možné spatřit všechny tvory ve Mně počaté. Stalo se to se Mnou podobně, jako když člověk vidí křišťálově čistou vodu: I když se zdá být průzračná, kolik mikrobů pozorovaných pod mikroskopem okem vidět není? Takové bylo Mé početí. Bylo tak velkolepé, že kolo věčnosti zůstalo ohromeno a tetelilo se radostí při pohledu na nesčetnou přemíru Mé lásky a všechny zázraky spojené v jedno. Celá masa vesmíru se otřásla při pohledu na Toho, který všemu dává život, jak se zmenšuje, zmenšuje se, uzavírá, aby... co? Aby vzal životy všech a přiměl všechny ke znovuzrození.“

21. prosince 1922

Ježíšovo strádání a bolesti duše.

Cítila jsem se velmi ztrápeně, protože jsem postrádala svého rozkošného Ježíše. Přímo mučena. Mé ubohé srdce se trápilo a zápasilo mezi životem a smrtí. Když se zdálo, že umírá, nějaká tajemná síla ho přiměla znovu povstat, aby pokračovalo ve své nejtrpčí agónii. Ach, strádání mého Ježíše, jak jsi nemilosrdné a kruté! Dokonce i smrt by ve srovnání s Tebou byla naprosté nic. Vždyť smrt nedělá nic jiného, než že přivádí člověka k věčnému životu, zatímco Ježíšovo utrpení způsobuje, že život sám utíká.

Ale to všechno ještě nic nebylo. Má ubohá duše toužící po Ježíši (ach, můj Živote, mé Všechno) opustila mé tělo, aby Ho našla alespoň mimo sebe, ale marně. Spíše jsem se ocitla uvnitř nesmírnosti, jejíž hloubka, velikost a výška jako by neměly hranic. Upírala jsem svůj pohled všude v tom obrovském prázdném prostoru – kdo ví, třeba Ho uvidím alespoň z dálky a rozletím se, abych se Mu vrhla do náruče. Ale všechno to bylo marné. Bála jsem se, že bych mohla spadnout do toho velkého prázdného prostoru – a kde bych bez Ježíše skončila? Co by se se mnou stalo? Trásla jsem se, křičela, plakala, ale nikdo neměl soucit. Opravdu jsem toužila

vrátit se do svého těla, ale tajemná síla mi v tom zabránila. Můj stav byl strašný, protože moje duše, která pobývala mimo mě, se vrhala ke svému Bohu jako ke svému středobodu, rychleji než kámen, který po vyhození do výšky padá zpět ke středu země. Není přirozeností kamene zůstat viset, hledá zemi jako svou oporu. Stejně tak není přirozeností duše, aby vycházela sama ze sebe a nevrhala se do centra, z něhož vyšla. Tato bolest nahání takovou hrůzu a strach a způsobuje hluboký žal, že bych ji mohla nazvat bolestí pekelnou. Ubohé duše bez Boha, jak to mohou přestát? Jakou bolestí pro ně musí ztráta Boha být? Ach, můj Ježíši, nedopust', aby Tě někdo – kdokoliv ztratil.

Teď, když jsem byla v tomto bolestném stavu, ocitla jsem se sama v sobě. Můj sladký Ježíš natáhnul jednu ruku a obejmul mě kolem krku. Pak se zjevil, jak drží v náručí malé děvčátko – avšak nesmírně maličké. Děvčátko se trápilo. Jelikož se zdálo, že umírá, Ježíš tu na ni dýchnul, tu jí dal trochu napít, tu ji přitiskl ke svému Srdci. Ale ta maličká se znovu vracela do agónie, ani neumírala, ani se z toho smrtelného stavu neprobírala. Ježíš k ní však byl pozorný, bděl nad ní, pomáhal jí, podporoval ji, nenechal si ujít jediný pohyb této umírající holčičky. Cítila jsem všechny bolesti té ubohé holčičky, jako by doznívaly v hloubi mého srdce. Tu se Ježíš na mě podíval a řekl: „Má dcero, tato holčička je tvá duše. Vidíš, jak moc tě miluji? S jakou péčí ti pomáhám? Udržuji tě při životě doušky své Vůle. Má Vůle tě zmenšuje. Díky ní umíráš a znovu povstáváš. Ale neboj se, nikdy tě neopustím – moje náruč tě bude vždycky pevně držet na mé hrudi.“

2. ledna 1923^[5]

Zázraky božského fiat v prázdnotě duše.

Modlila jsem se a svěřovala se celá do náruče Nejsvětější Boží vůle. Můj vždy milovaný Ježíš, který vyšel z mého nitra a vzal mě za ruku, mi řekl: „Má dcero, pojď se Mnou a podívej se na tu velkou prázdnotu, která je mezi nebem a zemí. Než bylo vysloveno Mé *Fiat, Staň se*, byla tato velká prázdnota na pohled strašná. -Všechno bylo v nepořádku, žádné oddělení země, vody nebo hor nebylo viditelné – byla to jedna hromada, která naháněla hrůzu. Jakmile však bylo vysloveno mé *Fiat, Staň se*, všechny věci se rozkutálely, narážely jedna na druhou a každá z nich zaujala své místo, přičemž zůstaly všechny uspořádány otiskem mého Věčného *Fiat*. Ani pohnout se nemohou, pokud to mé *Fiat* nechce. Země už nenaháněla hrůzu. Naopak, při pohledu na rozlehlost moří, jejich vody křišťálově čisté a už ne kalné, při poslechu jejich líbezného šumění, jako by vody byly hlasy měkce a tiše mluvící mezi sebou, při pozorování jejich hřmících vln, jež někdy stoupají tak vysoko, až se objeví celé hory vody, aby poté spadly zpět do téhož moře – jaká krása tomu ještě chybí? Tolik řádu! A tolik pozornosti se kráse stvoření od tvorů stále nedostává... A pak země, celá zelená a rozkvetlá – jaká rozmanitost a krása jí ještě chybí? Ale to stále ještě nic nebylo. Prázdnota ještě nebyla zcela zaplněna. Jak se mé *Fiat* vznášelo nad zemí, oddělovalo věci a uspořádávalo zemi, stejně tak, vznášejíc se vysoko, roztáhlo nebesa a ozdobilo je hvězdami. Aby zaplnilo prázdnotu temnoty, stvořilo slunce, které rozptýlením temnoty zaplnilo tuto velkou prázdnotu světlem a dalo vyniknout veškeré kráse celého stvoření. Kdo tedy byl příčinou tolikerého dobra? Moje všemohoucí *Fiat*. Toto *Fiat* však chtělo prázdnotu, aby mohlo stvořit takový stroj vesmíru.

Vidíš, má dcero, tu velkou prázdnotu, v níž jsem stvořil tolik věcí? Prázdnota duše je však ještě větší. Ta první prázdnota měla sloužit jako příbytek člověka, prázdnota duše pak měla sloužit jako příbytek Boha. Své *Fiat* jsem neměl vyslovovat po šest dní jako při stvoření vesmíru, ale po tolik dní, kolik jich život člověka obsahuje – a tolikrát, kolikrát člověk nechá působit Mne, odloží-li svou vlastní vůli. Protože tedy Mé *Fiat* mělo konat více věcí, než konalo

při stvoření, bylo zapotřebí více prostoru. Víš, kdo Mi dává volné pole, abych zaplnil tuto velkou prázdnotu duše? Ten, kdo žije v Mé Vůli. Má *Fiat* jsou vyslovována opakovaně, každá myšlenka je doprovázena silou mého *Fiat*. Ach, kolik hvězd zdobí nebe chápavosti duše! Její činy jsou provázeny mým *Fiat* – a kolik sluncí v ní vychází! Její slova, vyslovená mým *Fiat*, jsou sladší než šumění mořských vod, v nichž proudí moře mých milostí, aby zaplnilo tuto velkou prázdnotu, a mé *Fiat* se těší z toho, že tvoří vlny, které stoupají vysoko, až za nebe a znovu klesají, plnější, aby rozšířily moře duše. Mé *Fiat* vane přímo do jejího srdce a z úderů jejího srdce vytváří ohně lásky. Mé *Fiat* nic neopomíjí – propůjčuje každý cit, sklony i touhy a přetváří je do nejnádhernějšího květu.

I duše, která žije v Mé Vůli, pocítuje velkou prázdnotu. Kolik věcí však Mé *Fiat* v takové duši nepůsobí! Jak celá mašinerie vesmíru pokulhává! Nebesa jsou udivena. Rozechvěle sledují, jak všemocné *Fiat* působí ve vůli stvoření a cítí, jak se jejich štěstí zdvojnásobuje pokaždé, když toto *Fiat* působí a obnovuje Svou tvůrčí moc. Tak jsou všichni kolem Mne pozorní, aby viděli, kdy se Mé *Fiat* vysloví, aby se jim dostalo dvojnásobné slávy a štěstí. Ach, kdyby všichni znali moc mého *Fiat* a velké dobro, které obsahuje, všichni by propadli mé všemocné Vůli. Přesto je nad čím plakat. Kolik duší s těmito velkými prázdnotami v sobě je horších než velká prázdnota vesmíru před vyslovením mého *Fiat*! Od té doby, co se v nich mé *Fiat* nevznáší, je vše v nepořádku, temnota je tak hustá, až to budí hrůzu a děs. Je tam jedna hromada, všechno smíchané dohromady, nic není na svém místě. Dílo Stvoření je v nich narušeno, protože jedině mé *Fiat* je řád – lidská vůle je nepořádek.

Proto, má dcero, chceš-li mít v sobě řád, nechť je v tobě životem všeho Mé *Fiat*, a ty mě uspokojíš, aby se mé *Fiat* mohlo rozvinout a vydat divy a dobra, která obsahuje.“

5. ledna 1923^[6]

Ježíš se modlí, aby se Jeho Vůle sjednotila s vůlí duše. Boží Vůle musí být jako vzduch, který člověk dýchá. Pozornost je cestou k poznání.

Setrvala jsem ve svém obvyklém stavu a slyšela jsem, jak se můj rozkošný Ježíš modlí v mém nitru a říká: „Otče můj, prosím Tě, aby se Naše Vůle sjednotila s vůlí této dcerky Naší Vůle. Ona je legitimním zrozením z Naší Vůle. Prosím, pro čest a slušnost Naší Věčné Vůle, ať se stane, že z ní nevzejde nic, co by nebylo zrozením z Naší Vůle, a ať nezná nic jiného než Naší Vůli. Abych toho dosáhl, obětuji Ti všechny skutky svého Lidství, vykonané v Naší obdivuhodné Vůli.“

Poté zůstal v hlubokém mlčení a já, ani nevím jak, jsem se cítila tak prodchnuta skutky, které můj Ježíš vykonal v Boží vůli, že jsem je následovala, jeden po druhém, konajíc zároveň své vlastní skutky spojené s Jeho. Díky tomu jsem vstřebala tolik světla, že jsme s Ježíšem zůstali ponořeni v moři světla. Ježíš, vycházející z mého nitra, se postavil chodidly na místo mého srdce, mával rukou, kterou vysílal světlo lépe než slunce, a hlasitě zvolal: „Pojďte, pojdte všichni, andělé, svatí, duše poutníků, všechny generace – pojdte a pohleďte na znamení a největší zázrak, jaký ještě nikdo nikdy neviděl: mou Vůli působící ve stvoření.“ Za zvučného, melodického a mocného Ježíšova hlasu, jenž naplnil nebe i zemi, se otevřela nebesa, všichni se seběhli okolo Ježíše a dívali se na mě, aby viděli, jak Boží Vůle působí. Všichni byli uchváteni a děkovali Ježíši za takovou přemíru Jeho dobroty. Já jsem zůstala zmatená a maximálně ponížena. Zeptala jsem se: „Má Lásko, co to děláš? Zdá se mi, že mě chceš všem předvést a nechat všechny, aby si na mě ukazovali prstem. Jaký odpor cítím!“ Ježíš na to: „Má dcero, je

to má Vůle, kterou chci, aby všichni poznali a ukazovali si na ni jako na nové nebe a prostředek nové obnovy. Ty zůstaneš jakoby pohřbena v mé Vůli.

Má Vůle musí být jako vzduch, který člověk dýchá a který sice není vidět, ale je možné jej cítit. Mou Vůli nelze vidět, a přesto dává život. Proniká všude, i do těch nejvnitřnějších vláken, aby provedla každý úder srdce. Všude, kam vstoupí (ať už do temnot, do propastí, do nejtajnějších schránek), sama tvoří život všeho. Stejně tak bude má Vůle v tobě víc než vzduch, který bude sám tvořit život, jakmile z tebe vyjde. Proto buď pozornější a následuj Vůli svého Ježíše, protože díky pozornosti budeš vědět, kde jsi a co děláš. Poznání tě přiměje více si vážit a oceňovat božský královský palác Mé Vůle. Představ si, že se někdo ocitne v královském paláci, ale neví, že toto sídlo patří králi. Nebude si toho vážit, možná bude dokonce nevhodně mluvit a smát se. Nebude ani moci přijímat královské dary. Kdyby však věděl, že to je královský palác, díval by se na věci pozorně a vážil by si jich. Chodil by po špičkách, mluvil by tichým hlasem, vyhlížel by, zda král nevychází z nějaké místnosti, a byl by plný očekávání, jestli od krále dostane hodnotné dary.

Všimni si, že pozornost je cestou k poznání a poznání mění člověka i věci a umožňuje mu přijímat velká dobra. A tak tím, že víš, že jsi v královském paláci mé Vůle, budeš vždy přijímat a budeš brát tolik, abys mohla dávat všem svým bratřím.“

16. ledna 1923

Druhý všeobecný zmatek.

Cítila jsem se velmi ztrápeně, protože jsem postrádala svého sladkého Ježíše, a pomyslela jsem si: „Proč nepřichází? Kdo ví, kde jsem Ho urazila, že se přede mnou skrývá...“ Zatímco jsem o tomto přemýšlela, a také o mnoha dalších věcech, které zde není třeba uvádět, můj milovaný Ježíš proniknul do mého nitra a pevně mě přitiskl ke svému Nejsvětějšímu Srdci. Něžným a soucitným hlasem mi řekl: „Má dcero, po tak dlouhé době, co k tobě přicházím, bys sama měla pochopit důvod mého skrývání – i když skrytého ne vně, ale uvnitř tebe.“

Pak si povzdechl a dodal: „Ach, je to již druhý všeobecný zmatek, který národy chystají. Já zůstanu v tobě a budu jako na stráži, abych viděl, co dělají. Učinil jsem vše, abych je od toho odradil. Dal jsem jim světlo, milost... V uplynulých měsících jsem tě zvláštním způsobem povolal, abys trpěla více, aby moje Spravedlnost, nalézajíc v tobě hráz i další zadostiučinění ve tvých bolestech, nechala světlo a milost volněji sestoupit do jejich myslí, aby je od tohoto druhého zmatku odradila. Ale všechno bylo marné. Čím více se spojovali, tím více neshod, nenávisti a nespravedlností podněcovali, až donutili utlačované chopit se zbraní na svou obranu. Souhlasím s přirozenou obranou utlačovaných a pravou spravedlností. Avšak národy, které se zdají být vítězné, uspěly na základě nejzrádnějšího bezpráví. Měly to samy pochopit a být k utlačovaným mírnější. Ale právě naopak! Jsou neúprosnější a chtějí nejen jejich ponižení, ale i jejich zničení. Jaká to proradnost! Jaká proradnost, více než ďábelská! Ještě nejsou krví nasyceni. Kolik ubohých národů ještě zahyne! Truchlím, ale země chce provést čistku – další města budou zničena. I já si vyžádám mnoho životů skrze pohromy, které sešlu z nebe. Zatímco se to bude dít, zůstanu v tobě jako hlídka vyslaná na stráž.“ Tu se zdálo, že se ve mně skrývá ještě víc.

Cítila jsem se ponořená do moře hořkosti kvůli této Ježíšově řeči. Poté jsem se cítila obklopena lidmi, kteří se modlili, a také svou Nebeskou Maminkou, která vztáhla ruku do mého nitra, popadla Ježíše za ruku, vytáhla Ho ven a řekla Mu: „Můj Synu, jdi mezi národy! Cožpak nevidíš, do jakého moře bouří se chystají skočit, že je to bude stát moře krve?“ Ale jakkoli Ho

táhla, Ježíš nechtěl vyjít. Obrátila se tedy ke mně: „Usilovně Ho pros, aby se věci zmírnily.“ Začala jsem Ho tedy prosit. On vložil Své ucho do mého a nechal mě poslouchat pohyby národů a hluk zbraní. Ukazoval mi různé rasy národů, které se spojovaly – některé připravené vést válku a jiné, které se teprve připravovaly. Pevně jsem se přitiskla ke svému Ježíši a řekla Mu: „Uklidni se, má Lásko, uklidni se – cožpak nevidíš, kolik zmatku je tu mezi národy – kolik rozruchu? Je-li toto příprava, jaký bude čin?“ Ježíš mi odpověděl: „Ach, má dcero, oni sami to chtějí. Lidská proradnost chce jít až do krajnosti a každý chce druhého strhnout do propasti. Avšak sjednocení různých ras později poslouží mé slávě.“

24. ledna 1923

Odras Nejsvětější Trojice na zemi. Jak bylo Luise vyhrazeno, že otevře dveře Věčné Vůle.

Celé dny jsem trávila v moři hořkosti, protože požehnaný Ježíš mě velmi často připravuje o svou milou přítomnost. Pokud se mi dává vidět, vidím ho ve svém nitru ponořeného v moři, jehož vlny se nad ním zvedají, aby ho potopily. Aby nebyl ponořen a udušen, Ježíš zvedne ruku, zarazí vlnu, podívá se na mě lítostivýma očima, prosí mě o pomoc a říká mi: „Má dcero, podívej se, kolik je hříchů, které Mě chtějí utopit! Cožpak nevidíš vlny, které na Mě posílají, takové, že kdybych nepozvednul paži, utopil bych se? Jaké smutné časy, které přinesou smutné následky!“ Zatímco toto říká, ještě hlouběji se ukrývá v mém nitru. Jaká bolest, vidět Ježíše v takovém stavu! Jsou to bolesti, které mučí duši a trhají ji na kusy. Člověk by snesl jakékoli mučednictví, jen aby ulevil sladkému Ježíši!

Dnes ráno se mi pak zdálo, že můj milovaný Ježíš už nemůže vydržet víc. I využil své moci a vyšel zevnitř toho moře plného zbraní, které dokážou zranit, ba dokonce i zabít, a které naháněly hrůzu pouhým pohledem. Opřel si hlavu o mou hrud', celý ztrápený a bledý, ale nádherný, plný úchvatné krásy, a řekl mi: „Má milovaná dcero, více už nesnesu. Chce-li se spravedlnost projevit, chce se i má láska vylít a projevit své působení. Proto jsem vyšel z toho strašného moře, které kolem Mne tvoří hřichy tvorů, abych dal prostor Své lásce, abych přišel a vylil se dceři Své Vůle. Ani ty už nesneseš více. V tom strašném moři jsem slyšel deptající výkřiky tvé agónie kvůli Mému trápení. Vypadá to, že jsem všechny odsunul stranou a utíkal k tobě, abych se vylil a nechal i tebe vylít se v zamilované lásce a znovu ti daroval život.“ Když to říkal, pevně mě k sobě přitiskl, políbil mě a položil mi ruku na hrdlo. Lehce mi ulevil od bolesti, kterou mi před několika dny sám způsobil, když mě při silném tahu za nervy v místě srdce, které jsou s hrdlem propojeny, téměř přiškrtl. Můj Ježíš byl samá láska a chtěl, abych Mu vrátila polibky, pohlazení a stisky, které mi věnoval.

Potom jsem pochopila, že chce, abych vstoupila do nesmírného moře Jeho Vůle, abych se rozveselila a nemyslela už na moře z hříchů tvorů. Pevněji jsem se k Němu přimkla a řekla Mu: „Mé milované Dobro, chci spolu s tebou následovat všechny skutky, které tvé Lidství vykonalo v Boží Vůli. Kam jsi došel Ty, tam chci dojít i já, abys ve všech svých činech našel i ty mé. Tak jako Tvá moudrost v Nejvyšší Vůli prošla vším chápáním tvorů, aby Nebeskému Otci vzdala slávu a čest a božským způsobem odcinila každou myšlenku tvora a každou jejich myšlenku zapečetila světlem a milostí Tvé Vůle, tak i já chci projít každou myšlenkou, která bude přebývat v lidských myslích, od první do poslední, abych zopakovala to, co jsi vykonal Ty. Navíc se chci spojit s činy naší Nebeské Maminky, která se nikdy nedrží v pozadí, ale byla vždy s Tebou, a s Tvými svatými.“

Při tomto posledním slově se na mě Ježíš podíval a se vši něhou mi řekl: „Má dcero, v mé Věčné Vůli najdeš všechny Mé činy, stejně jako činy Mé Maminky, která pod svým pláštěm

skryla všechny činy tvorů, od prvního až po ty poslední, které budou existovat. Tento plášť jako by byl vytvořen dvojí: Jeden z nich se vznesl k nebi, aby s Božskou Vůlí dal mému Otci vše, co mu tvorové dlužili – lásku, slávu, odčinění a zadostiučinění. Ten druhý zůstal na obranu a pomoc tvorům. Nikdo ještě nevstoupil do mé Božské Vůle, aby učinil vše, co učinilo mé Lidství. Moji Svátí vykonávají mou Vůli, ale nevstoupili do ní, aby vykonali vše, co činí má Vůle. Všechny úkony od prvního do posledního člověka provedli jakoby v mžiku oka, a stali se aktéry, diváky a divotvůrci. Vykonáváním mé Vůle člověk nedospěje ke konání všeho, co má Věčná Vůle zahrnuje. Spíše sestupuje do tvora omezená, v malém množství, takovém, kolik tvor může pojmout. Pouze ten, kdo do Ní vstoupí, se zvětšuje a rozptyluje podobně jako sluneční světlo ve věčném letu mé Vůle, nalézá mé činy a činy mé Maminky a koná své vlastní. Pohlédni do nitra Mé Vůle: Jsou snad v Mé Vůli rozmnoženy další činy tvora, sahající až k poslednímu činu, který má být na této zemi vykonán? Dobře se podívej – žádný nenajdeš. To znamená, že do Mé Vůle ještě nikdo nevstoupil. Otevřít dveře mé Věčné Vůle bylo nachystáno pro mou dcerku, aby se její činy sjednotily s Mými a s činy Mé Maminky a aby se všechny naše činy staly trojjedinými před Nejvyšším Majestátem a pro dobro tvorů. Nyní, když jsem ty dveře otevřel, mohou vstoupit i ostatní, pokud se považují za hodné tohoto velkého dobra.“

A tak jsem chodila v Jeho vůli spolu s Ježíšem, abych dělala to, co udělal On. Potom jsme se společně dívali na zemi: Kolik hrozných věcí bylo vidět a jak pokračovaly přípravy na válku, až to bylo děsivé. Celá rozechvělá jsem se ocitla v sobě. Po chvíli se (On) vrátil, hovořil o Svě Nejsvětější Vůli a řekl mi: „Má dceró, Má Vůle v Nebi zahrnovala Otce, Syna a Duchu Svátého. Jedna byla Vůle Tří Božských Osob. I když se mezi sebou lišily, Jejich Vůle byla jedna, a protože byla jedinou Vůlí působící v Nás, tvořila veškeré Naše štěstí a Naši rovnost v lásce, v moci, v kráse... Kdyby však místo jedné Vůle byly Vůle tři, nemohli bychom být šťastní, a tím méně bychom mohli učinit šťastnými druhé. Nebyli bychom si rovni v moci, v moudrosti, ve svatosti... A tak Naše jediná Vůle, působící v Nás, je veškeré Naše dobro, z něhož se uvolňuje tolik moří štěstí, že nikdo nemůže proniknout až na dno. Nyní, když vidíme, jak velké dobro působí jediné ve třech odlišných Osobách, chce Naše Vůle působit jediné ve třech odlišných osobách na zemi. Těmi jsou: Matka, Syn a Manželka. Skrže ně chce uvolnit další moře štěstí, která přinesou nesmírná dobra všem duším poutníků.“

Celá ohromená jsem se zeptala: „Má Lásko, kdo bude tou šťastnou Matkou, tím Synem a tou Manželkou, kteří budou zahalovat Trojici na zemi a v nichž bude tvá Vůle jedna?“ Ježíš na to: „Cože! Stále to nechápeš? Dva z nich již jsou na svém čestném místě: Má Božská Maminka a Já, Věčné Slovo, Syn Nebeského Otce a Syn Nebeské Matky, neboť tím, že jsem se vtělil do Jejím lůna, jsem se stal Jejím vlastním Synem. Manželkou je dcerka mé Vůle. Já jsem uprostřed, moje Maminka je po mé pravici a Manželka po mé levici. Jak ve Mně Má Vůle působí, zní ozvěnou napravo i nalevo a tvoří jednu jedinou Vůli. Proto jsem do tebe vlil tolik milostí, otevřel dveře své Vůle, odhalil ti tajemství, zázraky, které má Vůle obsahuje, abych otevřel mnoho cest, aby tě oslovila ozvěna mé Vůle. Když ztratíš svou vlastní, budeš žít jen s mou Vůlí. Nejsi šťastná?“

Já na to: „Děkuji Ti, Ježíši! Prosím Tě, ať se stane, že budu následovat Tvou vůli.“

3. února 1923
Dva umírající.

Cítila jsem, že mi chybí život, protože jsem postrádala svého sladkého Ježíše. Pokud už do mého nitra pronikne, dává se vidět v tom děsivém moři hříchů tvorů. Pak jsem to už nemohla vydržet, silně jsem naříkala a On, jakoby vyburcován mými nářky, vystoupil z toho moře, sevřel mě a řekl mi: „Má dcero, co se děje? Slyšel jsem tvůj nářek, výkřiky tvé agónie. Všeho jsem nechal a přišel ti na pomoc, abych tě podpořil. Má dcero, trpělivost. Jsme dva umírající ubožáci, ty a já, pro dobro lidstva. Ale zatímco umíráme, láska nás podpírá, abychom nezemřeli, abychom poskytli pomoc ubohému lidstvu, které leží, jako by umíralo v moři svých mnoha hříchů.“

Když to říkal, zdálo se, že vlny toho moře nás dva potopí. Kdo může říct, co jsme prožívali? Jelikož jsme v těch vlnách viděli přípravy na války, řekla jsem Mu: „Můj životě, kdo ví, jak dlouho bude tato druhá vřava trvat? Když ta první trvala tak dlouho, co se stane s tou druhou, která vypadá, že bude ještě větší?“ Ježíš, celý ztrápený, mi řekl: „Vskutku větší bude, ale nebude trvat příliš dlouho, protože do ní vložím svou ruku a biče z Nebe utlumí ty pozemské. Proto se modleme a ty se nikdy nevzdaluj z Mé Vůle.“

13. února 1923

Proč je dobré být věrný a pozorný.

Cítila jsem se celá utrápená a můj sladký Ježíš, který se na chvíli zjevil, mi řekl: „Má dcero, odvalu, buď mi věrná a buď pozorná, protože věrnost a pozornost vytvářejí v duši rovnost nálad, vytváří jediné rozpoložení a nastolují dokonalý mír. Tento mír činí tuto duši vládkyní, takže dělá, co chce, a dosáhne, kam až chce. Zvláště tomu, kdo žije v mé Vůli, se to děje jako se sluncem – nikdy se nemění, jeho úkon je pouze jeden: uvolňovat světlo a teplo ze své koule. Nedělá něco dnes a něco jiného zítra. Je vždy věrný a stále v konání téhož. Ale i když jeho úkol je jeden, jak tento světelný paprsek klesá a dopadá na povrch země, cožpak nedochází k dalším skutkům? Je jich nespočet. Najde-li napůl zavřenou květinu, polibkem svého světla a svým teplem ji otevře a dodá jí barvu a vůni. Najde-li nezralé ovoce, nechá ho dozrát a dodá mu sladkost. Najde-li zelená pole, učiní je zlatými. Najde-li zkažený vzduch, očistí ho polibkem svého světla. Souhrnně řečeno, všem věcem dává to, co potřebují ke své existenci na této zemi, a k tomu, aby mohly produkovat užitek, který je v nich skryt a který byl ustanoven Bohem. Slunce je tedy svou věrností a tím, že dělá stále totéž, naplněním Boží vůle nad všemi stvořenými věcmi. Ach, kdyby slunce nevysílalo své světlo stále stejně, kolik by bylo na zemi výkyvů, kolik chaosu! Člověk by nemohl provádět žádné výpočty, ani o polích, ani o rostlinách. Říkal by: „Když mi slunce neposílá své světlo a své teplo, nevím, kdy mám sklízet, ani kdy dozrají plody.“

Totéž se děje s duší, která je věrná a pozorná: V Mé Vůli je její čin jeden, ale jeho účinky jsou nesčetné. Na druhou stranu, je-li duše nestálá a nepozorná, ani ona, ani Já nemůžeme provést žádný výpočet, ani stanovit dobro, které může přinést.“

16. února 1923

Kříž, který Boží vůle darovala našemu Pánu. Aby mohl Ježíš uskutečnit dokonalé a úplné Vykoupení, musel tak učinit ve sféře Věčnosti.

Zrovna jsem se klaněla Kříži při své obvyklé adoraci a cele jsem se odevzdávala jeho láskyplné Vůli, když jsem pocítila svého milovaného Ježíše vstoupit do mého nitra. Řekl mi: „Má dcero, pospěš si, pospěš, rychle, rychle, spěchej – udržuj směr v mé Vůli, pokračuj ve

všem, co mé Lidství vykonalo v Nejvyšší Vůli, abys mohla spojit své skutky s mými a se skutky mé Maminky. Bylo rozhodnuto, že pokud stvoření nevstoupí do Věčné Vůle, aby všechny Naše činy ztrojnásobilo, tato Nejvyšší Vůle na zem nesestoupí, aby v lidských pokoleních uskutečnila Svůj život. Chce trojí čin, aby se mohla dát poznat. Proto si prospěš.“

Ježíš mlčel a já jsem se cítila vržena do Svaté Věčné Vůle, ale nejsem schopna říci, co jsem dělala. Mohu jen prohlásit, že jsem našla všechny Ježíšovy skutky a vložila jsem do nich své vlastní. Pak pokračoval v řeči a řekl: „Má dcero, kolik věcí z toho, co mé Lidství v této Božské Vůli vykonalo, má Vůle dá poznat! Aby mohlo uskutečnit dokonalé a úplné Vykoupení, muselo to mé Lidství učinit ve sféře Věčnosti. Proč je Věčná Vůle nutná? Kdyby má lidská Vůle neměla u sebe Věčnou Vůli, byly by všechny mé činy omezené a konečné. S Ní jsou však nekonečné a nesmírné. Proto musely být mé bolesti, můj Kříž, nekonečné a bezmezné a Božská Vůle způsobila, že mé Lidství našlo všechny tyto bolesti a kříže. A to do té míry, že Mě rozprostřela nad celou lidskou rodinu, od prvního až po posledního člověka, a já jsem do sebe vstřebal všechny druhy bolestí a každý tvor tvořil můj Kříž. Můj Kříž tedy trval po celá staletí a obsáhnul všechna lidská pokolení. Nebyl to jen ten malý kříž na Kalvárii, na kterém Mě Židé ukřižovali. Ten nebyl ničím jiným než podobenstvím velkého Kříže, na kterém Mě Nejvyšší Vůle nechala ukřižovat. Tak každý tvor určoval, jak bude Kříž velký i široký. Jak jej tvořil, zůstával naroubován na tentýž Kříž, a Božská Vůle, která Mne na něj položila a ukřižovala, učinila tento Kříž nejen mým vlastním, ale všech, kteří jej tvořili. Proto jsem potřeboval sféru Věčnosti, v níž bych tento Kříž udržel – pozemský prostor by na něj nestačil.

Ó, jak moc Mě budou tvorové milovat, až poznají, co Mé Lidství vykonalo v Boží Vůli a co Mě přinutilo vytrpět z lásky k nim. Můj Kříž nebyl ze dřeva – ne, byl zhotoven z duší. Cítil jsem, jak se duše chvějí na kříži, na nějž Mě Božská Vůle položila – a nenechala žádnou z nich uniknout, každé z nich dala místo, a aby dala místo všem, roztahovala Mě tak trýznivým způsobem a s bolestmi tak ukrutnými, že jsem mohl bolesti svého utrpení vedle těchto nazvat malými a úlevnými. Proto si prospěš, aby má Vůle mohla dát najevo vše, co tato Věčná Vůle působila v mém Lidství. Toto poznání si získá tolik lásky, že se tvorové skloní, aby ji nechali vládnout ve svém středu.“

Když to říkal, projevoval Ježíš tolik něhy a lásky, že jsem se Ho udiveně zeptala: „Má Lásko, proč projevuješ tolik lásky, když mluvíš o své Vůli, že to vypadá, jako bys chtěl ze svého nitra vypustit jiné své Já, protože láska, kterou cítíš, je tak veliká? Na druhou stranu, když mluvíš o něčem jiném, tato přemíra lásky se v Tobě neprojevuje?“ On na to: „Má dcero, chceš to vědět? Když mluvím o své Vůli, abych ji dal poznat stvoření, chci do ní vnést své vlastní Božství, a tedy své druhé Já. Proto celá má láska do Mé Vůle vstupuje, aby to učinila, a miluji ji tak, jako miluji sám sebe. Proto vidíš, že zatímco mluvím o své Vůli, zdá se, že se má láska přelévá přes její hranice, aby vytvořila příbytek mé Vůle v srdci tvora. A naopak, když mluvím o něčem jiném, vlévám do ní své ctnosti a podle ctností, které Jí stále projevují, Jí miluji tu jako Stvořitel, tu jako Otec, tu jako Vykupitel, tu jako Učitel, tu jako Lékař... Proto v ní není taková bujnost lásky, jako když chci vytvořit jiné Svě Já.“